

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :
நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு)

(மலர்- 39)

Jan (2) / 2009

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்கனே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு

உட்பொதிவு

1. ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமம் (ஸ்வாமி பராசரபட்டர் பாஷ்யம்).....3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்6
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்10
4. முமுக்ஷுப்படி14
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....18
6. திருமாலை21

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபராசரபட்டர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யம்

(பகுதி - 16)

ஆகாசம் என்பது ஒரு பாத்திரத்தில் சிறைபிடிக்கப்பட்டது போன்று ப்ரஹ்மம் என்பது மாயை மூலம் இந்த உலகத்தில் பீடிக்கப்பட்டுள்ளது என்ற வாதத்தையும், முக்தி பெற்ற நிலையில் ஜீவனுக்கும் பரமாத்மாவிற்கும் பேதம் இல்லை என்ற வாதத்தையும் மேலே உள்ள பல சாஸ்த்ரங்கள் மூலம் தள்ளியதைக் காணலாம். மேலும் முக்தி பெற்ற ஜீவனும் பரம்பொருளும் ஒரே நிலையை அடைகின்றனர் என்று கூறும் இந்த ஒற்றுமை கருத்து காரணமாகவே, முண்டக உபநிஷத் (3-2-9) - ப்ரஹ்ம வேத ப்ரஹ்ம ஏவ பவதி - ப்ரஹ்மத்தை அறிந்தவன் ப்ரஹ்மமாகவே ஆகிறான் - என்று ஒற்றுமையை உணர்த்துகிறது என வாதம் செய்கின்றனர். ஆனால், வேறு ஒரு பகுதியின் மூலம் இரண்டிற்கும் உள்ள வேறுபாட்டை உணர்த்த இயல்கிறது. இந்த நிலையை நாம் விளக்குவோம். "இது மாடு" என்னும் வரியானது உடைந்த கொம்புள்ள மாடு அல்லது கொம்பே இல்லாத மாடு என அனைத்தையும் குறிக்கும். இவற்றில் ஒரு சில மாடுகளுக்கு கொம்பு இல்லாத தன்மை போன்ற புற வேறுபாடுகள் இருந்தாலும், அவை அனைத்தும் மாடுகள் என்றே அழைக்கப்படுகின்றன. ப்ரஹ்மத்திற்கும் முக்தி பெற்ற ஜீவனுக்கும் வேறுபாடு இல்லை என்று கூறுபவர்கள் கூறும் வரிக்கும், அவற்றுற்கு இடையே ஒற்றுமை உள்ளது என்று கூறும் வரிக்கும் முரண்பாடுகள் உள்ளன.

ப்ரஹ்மத்திற்கும் முக்தி பெற்ற ஜீவனுக்கும் இடையே வேறுபாடு இல்லை எனவும், வேறுபாடு உள்ளதாகத் தோன்றுவது மாயை காரணமாகவே எனவும் ஒளபாதிக பேத வாதிகள் கூறுகின்றனர். அவர்கள் முக்தி பெற்ற ஜீவனுக்கு முடிவு உண்டு என்கின்றனர். அப்படி என்றால், இலக்காகக் கருதப்படும் முக்தி என்ற நிலை யாராலும் நாடப்படாமலேயே போய் விடும். இவ்விதம் கொள்ளும்போது முக்தி பெற்ற நிலை, முக்தி அடையாத நிலை என்பது குறித்த வரிகள் முரணாக ஆகின்றன. பரமாத்மாவிற்கும் ஜீவாத்மாவிற்கும் நாம் கூறிய வேறுபாடு என்பது வேறுபாடு இல்லை என்றே கூறப்படுகிறது. ஆக உபநிஷத்துகளில் கூறப்படும் வேறுபாடுகள், இந்த இருவருக்கும் உள்ள தன்மைகளில் காணப்படும் வேறுபாடுகளை உணர்த்துவதே அன்றி, முக்தி பெற்ற ஜீவன் என்பதே இல்லை என்று கூறவில்லை.

விஷ்ணுபுராணம் (6-7-95) - தத் பாவ பாவம் ஆபந்ந: ததா அஸௌ பரமாத்மநா பவதி அபேதீ - முக்தி பெற்ற ஜீவன் பரமாத்மாவை ஒத்த சரீரம் அடையும்போது முக்தி பெற்ற ஜீவன்களுக்கு இடையில் வேறுபாடு இல்லை - என்றது. மேலும் விஷ்ணுபுராணம் (2-14-33) - தேவாதி பேதோ அபத்வஸ்தே நாஸ்த்யேவாவரணே ஹி ஸஹ - அதன் பின்னர் தேவர்கள் முதலான பேதங்கள் இல்லை, ஜீவனுக்கும் பரமாத்மாவிற்கும் உள்ள ஒற்றுமையை மறைத்துக் கொண்டிருக்கும் திரை விலகுகிறது - என்றது. "முக்தாநாம் பரமாகதி:" என்பதில் உள்ள "கதி:" என்ற பதம், விரும்பப்படும் இலக்கைக் குறிக்கிறது. இதன் மூலம் முக்தி பெற்ற ஜீவனுக்கும் பரமாத்மாவுக்கும் உள்ள தொடர்பு என்பது அடிமை - எஜமானன் என்பதாகவே உணரலாம். கீழே உள்ள பல வரிகள் காண்க:

- தைத்திரீய ப்ருஹுவல்லீ(10) - ஏதம் ஆநந்தமயம் ஆத்மாநம் உபஸங்க்ரமய - ஆனந்தமயமான ப்ரஹ்மத்தை அடைந்த பின்னர்.
- தைத்திரீய ப்ருஹுவல்லீ(10) - அநுஸஞ்சரன் - முக்தி பெற்ற ஜீவன் பரமாத்மாவின் பின் செல்கிறான்.
- ஏன ஏன காதா கச்சதி தேன தேன ஸஹ கச்சதி தத் யதா தருண வத்ஸா வத்ஸம் வத்ஸோ வா மாதரம் - எந்த வழியில் எல்லாம் பரமாத்மா செல்கிறானோ அந்த வழியில் எல்லாம் முக்தனும் செல்கிறான். இது கன்றின் பின்னே செல்லும் பசு போன்றும், பசுவின் பின்னே செல்லும் கன்று போன்றும் உள்ளது.
- பரம ஸம்ஹிதை - சாயா வா ஸத்வம் அநுகச்சேத் - பொருளைத் தொடர்ந்து அதன் நிழல் செல்வது போன்று.

வேதங்கள் மூலமாக ஜீவாத்மாவையும் பரமாத்மாவையும் பற்றி நாம் அறிகிறோம். அதே வேதங்கள், ஜீவாத்மா அடிமை என்றும், பரமாத்மா எஜமானன் என்றும் கூறுகிறது. பரமாத்மாவின் அடிமை எஜமானத் தன்மை என்பது ஞானம் முதலான குணங்கள் அவனுக்கு எப்படி இயற்கையாகவே உள்ளதோ, அது போன்று இயற்கையாகவே உள்ளது. ஜீவன் முக்தி அடைந்த பின்னர் இந்த அடிமைத்தனம் மாறுவதில்லை. மாறாக அதுவரை இருந்த தடைகள் நீங்கி அடிமைத்தனம் ப்ரகாசமாக வெளிப்படுகிறது.

- சாந்தோக்ய உபநிஷத் (8-12-2) - ஸ்வேந ரூபேண அபிநிஷ்பத்யதே - ஜீவன் அவனுக்கு இயல்பான ரூபத்தை அடைகிறான்.

- விஷ்ணு தர்மம் (104-55, 56) - யதா ந க்ரியதே ஜ்யோத்ஸநா பல ப்ரசுஷாலநாத் மணே: ததா ஹேய குணத்வம்ஸாத் அவபோதாதயோ குணா: ப்ரகாச்யந்தே ந ஜந்யந்தே நித்யா ஏவ ஆத்மநோ ஹி தே ஞானம் வைராக்யம் ஐச்வர்யம் தர்மம்ச்ச மநுஜேச்வர ஆத்மநோ ப்ரஹ்ம பூதஸ்ய நித்யமேதத் சதுஷ்டயம் - ஒரு மாணிக்கத்தின் மீது உள்ள தூசியை விலக்கும்போது அதன் ஒளிரும் தன்மை எப்படி புதிதாக உருவாக்கப்படுவதில்லையோ அது போன்று ஆத்மாவிற்கு கர்மம் மூலம் மறைக்கப்பட்ட ஞானம் முதலான தன்மைகள் புதிதாக உண்டாவதில்லை. அவை இயல்பாகவே உள்ளன. மனிதர்களின் அரசனே! ஞானம், வைராக்யம், ஐச்வர்யம் மற்றும் தர்மம் ஆகியவை ப்ரஹ்மம் போன்ற தன்மைகள் கொண்ட ஜீவனுக்கு இயல்பாகவே உள்ளன.
- ப்ரஹ்மசூத்ரம் (4-4-1) - ஸம்பத்ய ஆவிர்பாவ: ஸ்வேந ஸப்தாத் - ப்ரஹ்மத்தை அடைந்த முக்தன் தனது இயல்பான தன்மையை அடைகிறான்.

இங்கு ஓர் ஆசேஷபம் எழுகிறது. தைத்திரீய சீக்ஷாவல்லீ - ஆபநோதி ஸ்வாராஜ்யம் - சுதந்திரம் பெறுகிறான் - என்றும்; சாந்தோக்ய உபநிஷத் (7-25-2) ஸ்வராட் பவதி - சுதந்திரமானவன் ஆகிறான் - என்றும்; ப்ரஹ்மசூத்ரம் (4-4-9) - அத ஏவ ச அநந்ய அதிபதி: - அதன் பின்னர் அவன் வேறு யாரையும் எஜமானன் என்று கொள்வதில்லை - என்றும் கூறுகின்றன. இப்படிக்கூறிய பின்னர், எவ்விதம் ஆத்மா பரமாத்மாவிற்சாக உள்ளது என்றும், அவன் வசப்பட்டது என்றும் கூற இயலும்?

...தொடரும்

அழகியமணவாளன் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பராசரபட்டர் திருவடிகளே தஞ்சம்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 39)

அதிகரணம் - 24 - சப்தாதிபேதாதிகரணம்

ஆராயப்படும் விஷயம் - ஸத்வித்யை, தஹரவித்யை போன்ற ப்ரஹ்மவித்யைகள் ஒன்றுக்கொன்று வேறுபட்டவையே என்பது நிரூபிக்கப்பட உள்ளது.

3-3-56 நாநா சப்தாதிபேதாத்

பொருள் - விதி வாக்யமும் ரூபமும் வேறுபட்டுள்ளதால், வித்யைகள் வேறுபட்டவையே ஆகும்.

விஷயம் - ப்ரஹ்மத்தை அடையும் மோக்ஷத்தைப் பலனாகக் கொண்ட ப்ரஹ்ம வித்யைகளாக ஸத்வித்யை, பூமவித்யை, தஹரவித்யை, உபகோசலவித்யை, சாண்டில்ய வித்யை, வைச்வாநரவித்யை, ஆனந்தமயவித்யை, அக்ஷரவித்யை என்று பல உள்ளன. இவை ஒரு சாகையிலும் உள்ளன; பல சாகைகளிலும் உள்ளன. ஒரு சில வித்யைகள், ப்ராணன் முதலானவற்றைத் தங்கள் இலக்காகக் கொண்டவையாக உள்ளன.

சந்தேகம் - இந்த வித்யைகள் அனைத்தும் ஒரே வித்யையா? அல்லது பல வித்யைகளா? இந்த வித்யைகளுக்குள் பேதம் இருப்பதாகக் கொண்டால் மட்டுமே, அனைத்து வேதாந்தங்களிலும் அறியப்படும் உபாஸநம் ஒன்று என்று கூற இயலும் (குத்திரம் 3-3-1 காண்க). அனைத்து வித்யைகளும் ஒன்றா? எது சரியானது?

பூர்வபக்ஷம் - அனைத்தும் ஒன்றே! எப்படி? இந்த வித்யைகளால் அறியப்படும் ப்ரஹ்மம் ஒன்றாகவே உள்ளது. ஆக வித்யைகளின் ரூபம் ஒன்றாக உள்ளதால், அனைத்து வித்யைகளும் ஒன்றே எனக் கொள்ள வேண்டும்.

ஸித்தாந்தம் - நாநா - அவை வேறுபட்டவையே. எப்படி? சப்தாதிபேதாத் - சப்தங்களில் வேறுபாடு உள்ளது. ஆதி என்ற பதம் மூலம் (சப்தாதி= சப்த + ஆதி) பூர்வமீமாம்ஸையில் வேறுபாட்டை உணர்த்துவதாகக் கூறப்படும் மீண்டும் மீண்டும் உரைத்தல், எண்ணிக்கை, குணம், செயல்முறை மற்றும் பெயர்கள் (அப்யாஸம், ஸங்க்யா, ஸம்ஜ்ஞை, குணம், ப்ரகரணாந்தரம்) ஆகியவை உணர்த்தப்பட்டது. இந்த வித்யைகளின் விஷயமாக உள்ள ப்ரஹ்மம் ஒன்றாகவே உள்ள போதிலும், அந்தந்த வித்யைகளில் கூறப்பட்ட குணங்களுடன் கூடிய ப்ரஹ்மத்தைத் த்யானிக்கும் பொருட்டு கூறும் சொற்களும், சப்தங்களும் வெவ்வேறாகவே உள்ளன.

பல வித்யைகளிலும் உள்ள த்யாயீத, உபாஸீத என்ற பதங்கள் உபாஸனங்களைக் குறிப்பதாக உள்ள பல பதங்களே என்ற போதிலும், அந்த உபாஸனங்கள் அனைத்தும் ப்ரஹ்மத்தைக் குறித்தே என்று போதிலும், வித்யைகள் வெவ்வேறே ஆகும். இவை ப்ரஹ்மத்தின் வெவ்வேறு குணங்களைக் கூறுவதாகவே உள்ளன - ப்ரஹ்மமே உலகின் காரணம், ப்ரஹ்மம் எந்தவிதமான தோஷங்களும் அற்றது - முதலான தன்மைகள் ஆகும். இவை வெவ்வேறு ப்ரகரணங்களில் கூறப்பட்டன. ப்ரஹ்மத்தைப் பலனாக அடைவது குறித்து வெவ்வேறு ப்ரகரணங்களில், வெவ்வேறு உபாஸனம் குறித்துக் கூறும் வித்யைகள், வேறுபட்ட ப்ரகரணம் காரணமாக வெவ்வேறே ஆகின்றன. இந்தக் கருத்து பூர்வமீமாம்ஸையில் (2-2-1) - சப்தாந்தரே கர்மபேத: - சப்தங்களில் வேறுபாடு உள்ளபோது, கர்மங்களிலும் வேறுபாடு உள்ளது - என்று கூறப்பட்டது. இதே கருத்து இங்கு மீண்டும் ஏன் கூறப்பட்டது என்றால், "விதிக்கப்படும் வாக்யார்த்த ஞானம் மூலமே மோஷம் கிட்டும்", என்று நிலை நாட்டுவதற்கும், "விதிக்கப்படாத ஞானம் மூலம் மோஷம் கிட்டும்", என்னும் வாதத்தைத் தள்ளவுமே ஆகும். ஆகவே வித்யைகள் வேறுபட்டதாக ஆகின்றன.

சப்தாதிபேதாதிகரணம் ஸம்பூர்ணம்

அதிகரணம் - 25 - விகல்பாதிகரணம்

ஆராயப்படும் விஷயம் - ப்ரஹ்ம வித்யைகளில் ஏதாவது ஒன்றைப் பின்பற்றினாலே பலன் கிட்டிவிடும் என்று நிரூபிக்கப்பட உள்ளது.

3-3-57 விகல்போ அவிசிஷ்ட பலத்வாத்

பொருள் - ஒவ்வொன்று மட்டுமே பின்பற்றத்தக்கது; பலன் வேறுபடாத காரணத்தால்.

விஷயம் - ப்ரஹ்மத்தைப் பலனாக அடைய உதவும் ஸத்வித்யை, தஹர வித்யை போன்றவை வேறுபட்டவை என்று மேலே கூறப்பட்டது.

சந்தேகம் - அதிகமான பயன் உண்டாகையால் ஒருவன் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட வித்யைகளை அனுஷ்டிக்கவேண்டுமா? அதிகப் பயன் இல்லாமையால் ஏதேனும் ஒன்றை அனுஷ்டித்தாலே போதுமானதா? இதில் எது சரியானது?

பூர்வபசுஷம் - அதிகப்பயன் பெறுவதற்காக ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட வித்யைகளை அனுஷ்டிப்பதே சிறந்தது. எப்படி? ஒரே பலன் கொண்ட பல வித்யைகள் வெவ்வேறு ப்ரகரணங்களில் உள்ளதால் அவை வெவ்வேறு வித்யைகளாகவே சாஸ்த்ரங்களில் கூறப்படுகின்றன. உதாரணமாக, ஸ்வர்க்க பலனுக்கு ஸாதனமாக உள்ள ஜ்யோதிஷ்டோமம், தர்சபூர்ணமாஸம் போன்ற யாகங்களை, அதிகமான காலங்கள் ஸ்வர்க்கத்தில் இருக்கும் பொருட்டு, ஒரு மனிதனே அடுத்து அடுத்து அனுஷ்டிப்பதைக் காணலாம். இது போன்றே அதிகமான ப்ரஹ்ம அனுபவம் பெறுவதற்காக, ஒரு மனிதனே ஒன்றுக்கும் மேற்பட்ட ப்ரஹ்மவித்யைகளை அனுஷ்டிக்கலாம்.

ஸித்தாந்தம் - ஒவ்வொன்றை அனுஷ்டித்தாலே போதுமானது, பல வித்யைகளை அல்ல. எப்படி? அவிசிஷ்ட பலத்வாத் - பலன்களில் வேறுபாடு இல்லை என்னும் காரணத்தினால் ஆகும். எல்லையற்ற ஆனந்தம் முதலான தன்மைகளைக் கொண்ட ப்ரஹ்ம அனுபவமே அனைத்து வித்யைகளின் பலனாகக் கூறப்பட்டது.

- தைத்திரிய ஆநந்தவல்லீ (2-1) - ப்ரஹ்ம விதாப்நோதி பரம் - ப்ரஹ்மத்தை உபாஸிப்பவன் ப்ரஹ்ம அனுபவம் என்ற உயர்ந்த பலன் பெறுகிறான்.
- தைத்திரீய ஆநந்தவல்லீ (2-8) - ஸ ஏகோ ப்ரஹ்மணா ஆநந்த: ச்ரோத்ரியஸ்ய சாகாமஹதஸ்ய - ஆசைகளால் பீடிக்கப்படாத அந்தணனுக்குக் கிட்டும் ப்ரஹ்ம ஆனந்தம் இதுவே.
- முண்டக உபநிஷத் (3-1-3) - யதா பச்ய: பச்யதே ருக்மவர்ணம் கர்த்தாரம் ஈசம் புருஷம் ப்ரஹ்ம யோநிம் ததா வித்வாந் புண்யபாபே விதாய நிரஞ்ஜந: பரமம் ஸாம்யம் உபைதி - ப்ரஹ்ம ஞானியாக உள்ள ஒருவன் அப்ராக்ருத திவ்யமங்கள் விக்ரஹம் உடையவனும், உலகைப் படைப்பவனும், உலகை நியமிப்பவனும், உலகின் காரணமாக உள்ளவனும், ப்ரஹ்மமும் ஆகிய பரமபுருஷனை எப்போது காண்கிறானோ அப்போது, தனது புண்யபாவங்களை உதறியவனாக, இந்த உலகில் தொடர்பு அற்றவனாக, பரமாத்மாவுடனான ஒற்றுமையை அடைகிறான்.

இப்படியாக, ப்ரஹ்மம் தான் அனுபவிக்கப்படும்போது, தனக்கும் தன்னை அனுபவிப்பவனுக்கும் எல்லையற்ற உயர்ந்த ஆனந்த ரூபமாகவே அனுபவிக்கப்படுகிறது என்பதைக் காணலாம். இப்படிப்பட்ட உயர்ந்த ஆனந்தம் ஒரு வித்யையால் மட்டுமே கைகூடும்போது, மற்ற வித்யைகளுக்கு என்ன பலன் உள்ளது? ஸ்வர்க்கம் முதலான பலன்கள் காம, தேசம் போன்றவற்றால் அளவுபட்டவை ஆகும். ஆகவே அதற்கான சாதனங்களை பலவிதமாக அனுஷ்டிப்பதால், அதிகமான ஸ்வர்க்க அனுபவத்தை ஒருவன் பெற இயலும். ஆனால் காலதேசத்தால் அளவுபடாத ப்ரஹ்ம விஷயத்தில், அதிகமான ப்ரஹ்ம அனுபவம் என்பது பொருந்தாது. ஒவ்வொரு வித்யையும் எல்லையற்ற காலமாக ப்ரஹ்ம அனுபவத்திற்குத் தடையாக உள்ள கர்மங்களையும், இவற்றால் உண்டாகும் அறியாமை என்பதையும் அழித்து, எல்லையற்ற ப்ரஹ்ம அனுபவத்தைப் பலனாக அளிப்பதாக உள்ளன. இப்படியாக வேறுபடாத பலனை அளிப்பதாகவே இந்த வித்யைகள் உள்ளதால், ஒன்றை அனுஷ்டித்தாலே போதுமானது ஆகும்.

பூர்வபக்ஷம் - ப்ரஹ்ம அனுபவம் தவிர்ந்த ஸ்வர்க்கம் போன்ற பல பலன்களை அளிக்கவல்ல ஸாதனங்கள் ஒன்றாகவோ அல்லது சேர்ந்தோ அனுஷ்டிக்கப்படலாம். இவற்றின் பலன் என்பது அளவுபட்டவை என்றாலும், இது போன்ற பலன்கள் பல உள்ளனவே (ப்ரஹ்மத்தைப் போன்று ஒரே ஒரு பலன் மட்டும் அல்ல). இதற்கான விடை அடுத்த சூத்திரத்தில் உள்ளது.

3-3-58 காம்யா: து யதாகாமம் ஸமுச்சீயேரந் நவா பூர்வ ஹேத்வபாவாத்

பொருள் - காம்ய பலன்கள் அளிக்கவல்ல வித்யைகள் அவரவர் இஷ்டப்படி சேர்த்தோ அல்லது தனித்தனியாகவோ அனுஷ்டிக்கப்படலாம்; அவற்றின் பலன் ப்ரஹ்மவித்யை பலன் போன்று அளவற்றதாக இல்லாததால்.

ஸித்தாந்தம் - அந்த ஸாதனங்கள் (ஸ்வர்க்கம் போன்ற பலன்கள் அளிக்கும் ஸாதனங்கள்) அளவற்றதாக பலன்கள் அளிப்பதாக இல்லை. இதனால் சேர்த்து அனுபவிக்கலாம்.

விகல்பாதிகரணம் ஸம்பூர்ணம்

தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 39)

ஆத்ம ஸமர்ப்பணம் குறித்து ஆளவந்தாரின் தாத்தர்யம்

மூலம் - இதுக்குமேல் மம நாத யதஸ்தி என்கிற ச்லோகத்தில் இஸ் ஸமர்ப்பணத்தைப் பற்ற அநுசயம் பண்ணிற்றும் ஸ்வரூபாதி விவேகமின்றிக்கே ஸமர்ப்பிக்கப்புக்காலும் தன்னுடைய த்ரவ்யத்தை ராஜாவுக்கு உபஹாரமாகக் கொடுப்பாரைப் போலே, "என்னது" என்கிற அபிமாந்தோடே ஸமர்ப்பிக்கில் ஆத்மாபஹாரசர்யம் அடியற்றதாகா தென்கைக்காகவத்தனை; அல்லது சாஸ்த்ர சோதிதமாய்த் தாம் அநுஷ்டித்த ஸமர்ப்பணத்தை அஜ்ஞக்ருத்யமாக்கினபடியன்று. ஆக இரண்டு ச்லோகத்தாலும் யதாவஸ்தித ஸ்வரூபாதி விவேகமில்லையேயாகிலும் "ந மம" என்று ஸ்வஸம்பந்தம் அறுக்கையே அஹமபி தவைவாஸ்மி ஹி பர: என்னும்படி பரஸமர்ப்பணப்ரதாநமான சாஸ்த்ரார்த்தத்தில் ஸாரமென்றதாயிற்று.

விளக்கம் - அடுத்த ச்லோகத்தில் (ஸ்தோத்ரம் - 53) - என்னுடைய நாதனே - தன்னுடைய ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்றபடி ஒருவன் பரஸமர்ப்பணம் செய்தபோதும், அதனை அறியாமல் இருக்கக்கூடும்; இவன் ராஜாவுக்குத் தனதான ஒரு பொருளை கொடுப்பது போன்று செய்தாலும், அதுவரை ஆத்மாவைத் திருடியிருந்த குற்றத்தை முழுவதுமாக மறைத்துவிடாது. இதன் மூலம் ச்லோகம் 52ல் சாஸ்த்ர விதிகளின்படி செய்த ஸமர்ப்பணம் என்பது அறியாமையால் எழுந்தது என்று ஆளவந்தார் கூறுவதாகாது. ஆக இந்த இரண்டு ச்லோகங்கள் மூலமும் சாஸ்த்ரங்கள் கூறுவதான பரஸமர்ப்பணம் என்பது, ந மம - எனது அல்ல என்று கூறுவதும், தனது ஸ்வரூபத்தைப் பற்றிய ஞானம் இல்லை என்றாலும் அனைத்திலும் இருந்து பற்றுதல் நீங்கி நிற்பது என்பதுமே ஆகும். இதனையே சாஸ்த்ரத்தில் கூறப்பட்ட பரஸமர்ப்பணத்தின் ஸாரமாக ஆளவந்தார் (ஸ்தோத்ரம் - 60) - அஹமபி தவைவாஸ்மி ஹி பர: - நானும் உன்னுடைய ரக்ஷிக்க வேண்டிய பொறுப்பாக உள்ளேன் - என்றார்.

த்வயத்தில் பரஸமர்ப்பணம்

மூலம் - இப்படி சேஷத்வாநுஸந்தான விசிஷ்டமான ஸ்வரக்ஷாபர ஸமர்ப்பணம் த்வயத்தில் உபாயபரமான பூர்வகண்டத்தில் மஹாவிச்வாஸபூர்வக கோப்த்ருத்வவரண கர்ப்பமான சரணசப்தோபலிஷ்ட க்ரியாபதத்திலே சேர்ந்து அநுஸந்திக்கப் ப்ராப்தம்.

விளக்கம் - த்வயத்தின் முதல் பகுதியில் உபாயம் கூறப்படுகிறது. தனது ரக்ஷகத்திற்கு எம்பெருமானையே சரணம் புகவேண்டும். இந்தச் செயலானது தான் எம்பெருமானின் அடிமை என்றும், அவனுக்காகவே உள்ளேன் என்ற எண்ணத்துடன் கூடியதாக இருத்தல் வேண்டும். இதனை ப்ரபத்யே என்னும் பதமானது சரணம் என்ற பதத்துடன் கூடியதாக உணர்ந்து எண்ணவேண்டும். சரணம் என்னும் பதம் “காப்பாற்றவேண்டும்” என்ற விண்ணப்பத்துடன் தொடங்குவதான மஹாவிச்வாஸத்தை உள்ளடக்கியதாகும்.

மூலம் - இப்படி இவை ஆறும் இம்மந்த்ரத்திலே விமர்சதசையில் தனித்தனியே அநுஸந்தித்தாலும் வாக்யார்த்த ப்ரதிபத்தி தசையில் அல்லாத வாக்யார்த்தங்கள்போலே ஸாங்கமான ப்ரதாநம் ஏகபுத்தயாருடமாம். ஆகையால் யதாசாஸ்த்ரம் ஸாங்கப்ரதாநா நுஷ்டாநம் ஸக்ருத் கர்த்தவ்யமாயிற்று. அநேக வ்யாபார ஸாத்ய தாநுஷ்கனுடைய லக்ஷ்ய வேதார்த்தமான பாணமோக்ஷம் க்ஷணக்ருத்யமாகிறாப்போலே இவ்வாத்ம ரக்ஷாபர ஸமர்ப்பணமிருக்கும்படியென்று ச்ருதிஸித்தம்.

விளக்கம் - இப்படியாக இந்த ஆறும் (ஐந்து அங்கங்கள், ஒரு அங்கி) தனித்தனியே அநுஸந்திக்கப்பட்டாலும், ஒரே பொருளை அளிக்கவல்ல வாக்யமாகவே கொள்ள வேண்டும். இப்படியாக ஆத்ம ரக்ஷ பரஸமர்ப்பணம் என்பது சாஸ்த்ரங்கள் மூலமாக, ஒருமுறை மட்டுமே இயற்றப்படுவது என்று அறியலாம். ஒரு வில்லாளி இலக்கைக் குறி வைத்து அம்பு எய்யும்போது, அவன் பல செயல்களைச் செய்தாலும் (அம்பு எடுத்தல், நாண் ஏற்றுதல், குறி பார்த்தல் போன்றவை), அம்பு விடுதல் என்பது ஒரு க்ஷணத்தில் முடிந்துவிடுகிறது. இது போன்றே எம்பெருமானிடம் தனது ரக்ஷகத்தின் பொருட்டு ஸமர்ப்பணம் செய்தல் என்பது ஒரு க்ஷணத்தில் நடப்பதாகும். இதனை ச்ருதிகளில் காணலாம்.

ப்ரபத்தி மந்த்ரங்களில் பரஸமர்ப்பணமே முக்கியம்

மூலம் - இப்பரஸமர்ப்பணமே ப்ரபத்தி மந்த்ரங்களில் ப்ரதாநமாக அநுஸந்தேயமென்னு மிடத்தை

அநேநைவ து மந்த்ரேண ஸ்வாத்மாநம் மயி நிக்ஷிபேத்
மயி நிக்ஷிப்த கர்த்தவ்ய: க்ருதக்ருத்யோ பவிஷ்யதி

என்று ஸாத்யகி தந்த்ரத்திலே பரஸ்வீகாரம் பண்ணுகிற சரண்யன்தானே தெளியவருளிச் செய்தான்.

விளக்கம் - ப்ரபத்தி மந்த்ரங்களில் முக்கியமாக பரஸமர்ப்பணமே அநுஸந்திக்கப்படுகிறது என்பதை ஸாத்யகி தந்த்ரத்தில், நம்மைக் காப்பாற்றுவதாக உறுதி அளிக்கின்ற எம்பெருமானே கூறுவதைக் காணலாம். இந்த வரியானது - அநேநைவ து மந்த்ரேண ஸ்வாத்மாநம் மயி நிக்ஷிபேத் மயி நிக்ஷிப்த கர்த்தவ்ய: க்ருதக்ருத்யோ பவிஷ்யதி - இந்த மந்த்ரம் கொண்டு ஒருவன் தனது ஆத்மாவை என்னிடம் ஸமர்ப்பணம் செய்யவேண்டும்; இப்படிச் செய்யவேண்டியதை என்னிடம் செய்தவன், செய்யவேண்டியதைச் செய்தவன் ஆகிறான் - என்பதாகும்.

அங்கங்களுடன் கூடிய ப்ரபத்தி முறை

மூலம் - இதில் ஸாங்காநுஷ்டாநமாயற்றது கர்த்தருத்வ த்யாக மமதா த்யாக பல த்யாக பலோபாயத்வ த்யாக பூர்வகமான ஆநுகூல்யஸங்கல்பாதி அர்த்தாநுஸந்தானத்தோடே குருபரம்பரோபஸத்திபூர்வக த்வயவசந முகத்தாலே ஸ்வரூப பல ந்யாஸ கர்மமான ஆத்மரக்ஷா பரஸமர்ப்பணம் பண்ணுகை.

விளக்கம் - இந்த அங்கியை அதன் அங்கங்களுடன் அநுஷ்டிக்கும் முறை என்பது: தன்னைக் காப்பாற்றவேண்டும் என்னும் பொறுப்பை எம்பெருமானிடம் அளித்தல் என்பதற்கு முன்பாக கீழே உள்ளவற்றைப் பின்பற்ற வேண்டும் - தானே அனைத்தையும் செய்வதாக எண்ணுவதைக் கைவிட வேண்டும், "எனது" என்று எண்ணுவதைக் கைவிட வேண்டும், பலன்களில் உள்ள பற்றுதல்களைக் கைவிட வேண்டும், தானாகவே பலனை விளைவிக்கக்கூடிய உபாயத்தைப் பின்பற்றுவதாக எண்ணுவதைக் கைவிட வேண்டும்; இதனைத் தொடர்ந்து ஆநுகூல்ய ஸங்கல்பம் (எம்பெருமானுக்கு ஏற்றவனாக நடப்பேன் என்னும் உறுதி)

போன்றவற்றை அவற்றின் பொருளுடன் உணர்ந்து நிற்கவேண்டும்; தொடர்ந்து குருபரம்பரையை த்யானித்தபடி இருக்கவேண்டும்; த்வய மந்த்ரம் உச்சரிக்க வேண்டும். தன்னைக் காக்கவேண்டும் என்று பரஸமர்ப்பணம் செய்வதன் அடிப்படையில் தனது ஸ்வரூபத்தை அர்ப்பணிப்பதும், பரஸமர்ப்பணம் மூலம் கிட்டும் பலனை அர்ப்பணிப்பதும் உள்ளன என்று அறியவேண்டும்.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபிள்ளை லோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

முழுசுஷுப்படி

ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 39)

(சூர்ணை 237ன் தொடர்ச்சி) இதன் காரணம் - ஓர் ஆற்றைக் கடக்க எண்ணுபவன் தனது கையில் ஒரு படகு கிடைத்தவுடன் அந்த முயற்சியைக் கைவிடுவதில்லை. அந்தப் படகு மூலம் ஆற்றைக் கடந்த பின்னரே படகையும் தனது முயற்சியையும் கைவிடுகிறான். இது போன்று உபாயத்தைக் கைக்கொண்டவுடன் (ப்ராபகஸமயம்) மற்ற உபாயங்களைக் கைவிடாமல், அந்த உபாயம் மூலம் இலக்கை எட்டியவுடன் (ப்ராப்யஸமயம்) மட்டுமே கைவிடுதல் வேண்டும் - இப்படியாகச் சிலர் வாதாடலாம். இது சரியல்ல. "உபாயமாக ஸர்வேச்வரனைக் கொள்ளுதல்" என்ற நிலை ஏற்பட்டவுடனேயே மற்ற உபாயங்களைத் துறத்தல் வேண்டும் (ஸ்வீகார ஸமயத்திலேயே).

மற்ற உபாயங்களைத் துறத்தல் என்ற செயலே ஸர்வேச்வரனைப் பற்றுவதற்கு அங்கமாக உள்ளது. இங்கு "சரணம்" என்ற பதம் இந்த உபாயத்தையே குறிப்பதால் "சரணம்" என்ற பதம் இல்லாமலேயே நமது செயல் உணர்த்தப்பட்டுவிடும் அல்லவோ? ஆக சரணம் என்ற பதம் தனியாக்கக் கூறுவது அவசியமா? அவசியமே! ஒரு சில இடங்களில் மறைமுகமாகக் கூற முடிந்தாலும், அவற்றைத் தெளிவாக, தனியாகச் சொற்கள் கொண்டு கூறுவது அவசியமாகிறது. இதனை ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் உடையவர் - ஆசேஷபத - பொருளை உணர்ந்து அதன் மூலம் அறிவதைக் காட்டிலும், நேரடியானச் சொல்லின் மூலம் அறிவது ஏற்கத்தக்கது - என்றது காண்க. ஆகவே "சரணம்" என்ற பதம் அவசியமே ஆகும். எம்பெருமான் என்னும் வஸ்து இலக்காகவும் (ப்ராப்யம் = பேறு), மார்க்கமாகவும் (ப்ராபகம் = உபாயம்) பற்றக்கூடியதாக உள்ளது என்பதால், இங்கு கூறப்படும் "சரணம்" என்ற பதம், எம்பெருமானை நாம் ப்ராபகமாகவே பற்றுகிறோம் என்பதை உணர்த்தவே கூறப்பட்டது.

238. வ்ரஜ - புத்தி பண்ணு.

அவதாரிகை - இனி, ஷஷ்டபதத்தை உபாதாநம் பண்ணுகிறார் "வ்ரஜ" என்று. அதுக்கு அர்த்தம் அருளிச் செய்கிறார் - புத்தி பண்ணு - என்று.

விளக்கம் - அடுத்து ஆறாவது பதத்தின் பொருளை அருளிச்செய்கிறார். இதற்கு "உறுதி கொள்வாய்" என்று பொருள் அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - தனியாக ஏதும் இல்லை.

239. கத்யர்த்தமாவது புத்த்யர்த்தமாய், அத்யவஸியென்றபடி.

அவதாரிகை - அது தன்னை விசதீகரிக்கிறார் - கத்யர்த்தமாவது - என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - மேலே கூறியதை விவரிக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, வ்ரஜகதௌ என்கிற தாதுவிலே கத்யர்த்தமாய் கத்யர்த்தா புத்த்யர்த்தா: என்கிற ந்யாயத்தாலே கத்யர்த்தமாவது புத்த்யர்த்தமாய் அத்யவஸி யென்றபடி - என்கை. "இந்த புத்தியாகிறது த்யாஜ்யகோடியில் உத்தீர்ணமாய், உபாயகோடியில் அநநுப்ரவிஷ்டமாய், ப்ராபகாந்தர பரித்யாக பூர்வகமாய், பகவத் ரக்ஷகத்வாநுமதிருபமாய், சைதந்ய ஹேதுவாய், ஸ்வரூபாநுரூபமாய், வ்யபிசார விளம்ப விதுரமாய் இருப்பதொரு அத்யவஸாயாத்மக ஜ்ஞாநவிசேஷம்" என்று பரந்தபடியில் இவர் அருளிச்செய்த இது இவ்விடத்திலே அநுஸந்தேயம்.

விளக்கம் - வ்ரஜ என்ற பதம் வ்ரஜகதௌ என்ற தாதுவில் இருந்து தோன்றியதால், ஸஞ்சாரம் செய்வதைக் குறிக்கும். ஆனால் கத்யர்த்தா புத்த்யர்த்தா: - கதியைக் கூறும் பதங்கள் புத்தியையும் கூறும் - என்ற விதிமுறை உள்ளது. எனவே இங்கு வ்ரஜ என்பது உறுதியுடன் செல்தல் என்பதாகிறது. இந்த உறுதி என்பது எத்தன்மை கொண்டது என்பதை ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யர் தனது பரந்தபடியில் பின்வருமாறு கூறுகிறார்: இந்த உறுதி என்பது கைவிடத்தக்கது என்ற கூறப்பட்ட மற்ற உபாயங்களைக் காட்டிலும் வேறுபட்டது; உபாயம் என்ற பொருளில் சேராமல் உள்ளது; மற்ற உபாயங்களைக் கைவிட்ட பின்னரே கொள்ளத்தக்கது; தனது ரக்ஷகத்திற்கு ஸர்வேச்வரனை வேண்டி நிற்பது; ஸர்வேச்வரனின் திருமுக மலர்ச்சிக்குக் காரணமாக இருப்பது; ஆத்மாவின்

ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்கத்தக்கது; அடையப்படும் இலக்கு தவறாமல் கிட்ட உதவுவது; தாமதம் ஏற்படுத்தாமல் உள்ளது - இப்படிப்பட்ட தன்மை கொண்டது என்கிறார். இதனை இங்கு கொள்வது சிறந்தது.

240. வாசிக காயிகங்களும் இதுக்கு அபேக்ஷிதங்களாயிருக்கச் செய்தேயும் ஜ்ஞாநாந் மோக்ஷமாயலே மாநஸமான அநுஷ்டாநத்தைச் சொல்லுகிறது.

அவதாரிகை - “ஸாமாந்யேந கதிவாசியான இது, மாநஸ வாசிக காயிக ரூபமான கதித்ரயத்தையும் காட்டவற்றாயிருக்க, மாநஸமான அத்யவஸாயமாத்ரத்திலே ஒதுக்குகிறதென்?” என்ன, அருளிச்செய்கிறார் - வாசிக காயிகங்களும் - என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - ஸஞ்சாரம் செய்வது என்பது உடல், மனம், வாக்கு என்ற மூன்றாலும் இருக்கலாமே, இங்கு மனம் மட்டுமே ஏன் கூறப்பட்டது, மனதால் ஸஞ்சாரம் செய்வதை மட்டும் ஏன் உறுதி கொள்ளவேண்டும் என்ற கேள்வி எழலாம். இதற்கான விடையை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, “சிந்தையாலுஞ் சொல்லாலுஞ் செய்கையினாலும்” என்கிறபடியே கரணத்ரயத்தாலும் உண்டான ஸ்வீகாரம் அதிகார பூர்த்திக்கு உடலாகையாலே வரணோக்திரூபமான வாசிகமும் அஞ்ஜல்யாதிருபமான காயிகமும் இந்த ஸ்வீகாரத்துக்கு அபேக்ஷிதங்களாயிருக்கச் செய்தேயும் “ஜ்ஞாநாந் மோக்ஷ:” ஆகையாலே அவையிரண்டையுமொழிய மாநஸமான அநுஷ்டாந மாத்ரத்தைச் சொல்லுகிறது - என்கை. ஆக ப்ரதிபதம் அர்த்தம் அருளிச் செய்தாராயிற்று.

விளக்கம் - திருவாய்மொழி(6-5-11) - சிந்தையாலும் சொல்லாலும் செய்கையினாலும் - என்றது காண்க. இதன்படி மனம், வாக்கு, செயல் ஆகிய மூன்றாலும் எடுக்கப்பட்ட ஸ்வீகாரமே தகுதியை உண்டாக்குகிறது. ஆக இந்த ஸ்வீகாரத்திற்கு “சரணம்” என்று வாயால் கூறுவது, நமஸ்காரம் செய்தல் போன்ற உடல் செய்கையாலும் ஆர்வத்தை வெளிப்படுத்துவது முதலியவை அவசியமாகிறது. ஆனால், ஜ்ஞாநாந்மோக்ஷ: - ஞானத்தால் மட்டுமே மோக்ஷம் - என்று சாஸ்த்ரங்கள் முழங்குவதால், மற்ற இரண்டையும் கூறாமல், மனம் மூலம் உறுதி என்பது மட்டுமே இங்கு கூறப்பட்டது என்று கொள்ளவேண்டும். இப்படியாக சரமஸ்லோகத்தின் முதல் வரியில் உள்ள ஒவ்வொரு பதத்திற்கும் பொருள் அருளிச் செய்தார்.

241. ஆக, த்யாஜ்யத்தைச் சொல்லி, த்யாக ப்ரகாரத்தைச் சொல்லி, பற்றப்படும் உபாயத்தைச் சொல்லி, உபாயநைரபேக்ஷயஞ் சொல்லி, உபாயத்வஞ் சொல்லி, உபாயஸ்வீகாரம் சொல்லுகிறது.

அவதாரிகை - இனி பூர்வார்த்தத்தாற் சொல்லுகிற அர்த்தத்தை அநுவதித்து நிகமிக்கிறார் - ஆக த்யாஜ்யத்தைச் சொல்லி - என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இங்கு சரமச்சலோகத்தின் பூர்வபகுதியின் பொருளை முழுவதுமாக அருளிச் செய்து நிறைவு செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, ஆக பூர்வார்த்தத்தால் "ஸர்வதர்மாந்" என்று த்யாஜ்யத்தைச் சொல்லி, "பரித்யஜ்ய" என்று த்யாக ப்ரகாரத்தைச் சொல்லி, "மாம்" என்று பற்றப்படும் உபாயத்தைச் சொல்லி, "ஏகம்" என்று உபாய நைரபேக்ஷயஞ் சொல்லி, "சரணம்" என்று உபாயத்வஞ் சொல்லி, "வ்ரஜ" என்று உபாயஸ்வீகாரஞ் சொல்லுகிறது - என்கை.

விளக்கம் - ஆகவே சரமச்சலோகத்தின் முற்பாதியில் "ஸர்வதர்மாந்" என்பதன் மூலம் கைவிடவேண்டிய உபாயங்கள் கூறப்பட்டது. "பரித்யஜ்ய" என்பதன் மூலம் மற்ற உபாயங்களைக் கைவிட வேண்டிய முறை (இத்தனை நாட்கள் இவற்றைப் பற்றினேனே என்று வெட்கத்துடன், ருசிவாஸனைகளுடன் கைவிடுதல்) கூறப்பட்டது. "மாம்" என்பதன் மூலம் பற்றுகின்ற செயல் மட்டுமே உபாயத்வம் கொண்டது அல்ல (பற்றப்படும் பொருளே உபாயம்) என்று கூறப்பட்டது. "சரணம்" என்பதன் மூலம் ஸர்வேச்வரனே உபாயம் என்று கூறப்பட்டது. "வ்ரஜ" என்பதன் மூலம் அந்த உபாயமான எம்பெருமானை ஏற்கும் செயல் கூறப்பட்டது.

ஸ்ரீபிள்ளை லோகாசார்யார் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்ரீமணவாள மாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த

முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 4)

மூலம் - இப்படியிருக்கிற ஸம்ஸாரத்திலே ஆழ்வார் வந்தவதீர்ணரான இது சேதநர் பண்ணின ஸுக்ருத பலமாயிற்று. ததோகிலஜகத்பத்மபோதாயாச்யுதபாநுநா என்கிறபடியே ஸர்வேச்வரன் வந்து அவதரித்தாப் போலேயாயிற்று, ஆழ்வார் வந்தவதரித்தபடி. ஆதித்யன் பாஹ்யமான அந்தகாரத்தைப் போக்கும்; இவன் ஆந்தரமான அந்தகாரத்தைப் போக்கிக் கொண்டாயிருற்றிருப்பது. அப்படியே இவரும் “ஊரும் நாடும் உலகமும் தன்னைப்போல்”, “மரங்களுமிரங்கும் வகை” என்றும், பாலேய் தமிழரிசைகாரர் பத்தர்பரவும்படியாயும், “கேட்டாரார் வானவர்கள்” என்றும், “பண்ணார் பாடலின்கவிகள் யானாய்த் தானைத் தான் பாடித்தென்னாவென்னும் என்னம்மான்” என்னும்படியே தம்முடைய நன்மை எங்குமுண்டான எல்லார்க்கும் உண்டாம்படி பண்ணிக் கொண்டாயிற்றிருப்பது. ஹஸிதம் பாஷிதம் சைவ கதிர்யா யச்ச சேஷ்டிதம் தத் தர்மவீர்யேண யதாவத் ஸம்பர் பச்யதி என்கிறபடியே ப்ரஹ்மாவின ப்ரஸாதத்தாலே ஸ்ரீவால்மீகி பகவான் ஸர்வத்தையும் ஸாஷாத்தகரித்தாப்போலே இவரும் பகவத் ப்ரஸாதத்தாலே ஸாஷாத் க்ருதமான பகவத் ஸ்வரூபரூபகுண விபூதிகளை யுடையராயிருப்பர்.

விளக்கம் - இப்படியாக உள்ள ஸம்ஸாரத்தில் ஆழ்வார் அவதரித்ததற்கு காரணம் என்ன என்றால் - சேதனர்கள் செய்த நன்மை என்றே ஆகிறது. ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (5-3-2) - ததோகிலஜகத்பத்மபோதாயாச்யுதபாநுநா - உலகம் என்ற தாமரையை மலரச் செய்வதற்காகக் கண்ணன் என்னும் சூரியன் அவதரித்தான் - என்னும்படி ஸர்வேச்வரனே வந்து அவதரித்தது போல் ஆழ்வார் வந்து அவதரித்தார். அப்படி என்றால் சூரியன் வெளியில் உள்ள இருளை நீக்குவான்; எம்பெருமான் உள்ளே இருக்கின்ற இருளைப் போக்குவான். இது போன்று ஆழ்வாரும் திருவாய்மொழி (6-7-2) - ஊரும் நாடும் உலகமும் தன்னைப்போல் - என்றும், (6-5-9) - மரங்களுமிரங்கும் வகை - என்றும், (1-5-11)

- பாலேய் தமிழரிசைகாரர் - என்றும், (10-6-11) - கேட்டாரார் வானவர்கள் - என்றும், (10-7-5) - பண்ணார் பாடலின்கவிகள்யானாய்த் தானைத் தான் பாடித்தென்னா வென்னும் என்னம்மான் - என்னும்படி தனக்கு உண்டான நன்மைகள், எங்கும் உள்ள அனைவருக்கும் உண்டாகும்படிச் செய்து கொண்டுள்ளார். கொண்டாயிற்றிருப்பது என்று நிகழ்காலத்தில் கூறியதன் மூலம், இன்னமும் ஆழ்வார் நம்மிடையே நன்மையைச் செய்தபடி உள்ளார் என்றாகும். இவர் தமக்கு ஏற்பட்ட நன்மையை அனைவருக்கும் உண்டாக்குவதற்குக் காரணம் என்ன என்பதை அருளிச்செய்கிறார். இராமாயணம் (பாலகாண்டம்) - ஹஸிதம் பாஷிதம் சைவ கதிர்யா யச்ச சேஷ்டிதம் தத் தர்மவீர்யேண யதாவத் ஸம்பர் பச்யதி - இராமனுடைய புன்னகை, பேச்சு, நடை, செயல்கள் ஆகியவற்றை என்னுடைய ஸங்கல்பம் மூலம் உனக்குக் கிட்டிய தவ வலிமையால் அறிவாய் என்று நான்முகனின் அருளால் வால்மீகி முனிவர், இராமனைப் பற்றி அனைத்தும் அறிந்தார். இது போன்று ஆழ்வாரும் எம்பெருமானின் கடாசுஷத்தால் பகவானின் ஸ்வரூபம், ரூபம், குணம், விபூதிகள் ஆகியவற்றை நேரடியாகவே அறிந்து கொண்டார். அடுத்து இவருக்குப் பலனை எதிர்பராத காரணத்தினால் கிட்டிய நன்மையை அருளிச் செய்கிறார்.

மூலம் - ஜ்ஞாநீ த்வாத்மைவ மே மதம் - ஐச்வர்யம், ஆத்மலாபம், ஏதேனுமோரு புருஷார்த்தமாகவுமாம் நம் பக்கலிலே கொள்ளுமவர்கள் உதாரர், ஜ்ஞாநியானவன் எனக்கு தாரகன் என்று ஸர்வேச்வரன் அருளிச்செய்த ஜ்ஞாநிகளுக்கு அக்ரேஸரராயிருப்பர்.

விளக்கம் - கீதை (7-18) - ஜ்ஞாநீ த்வாத்மைவ மே மதம் - என்னும்படி ஐச்வர்யம், ஆத்மலாபம் ஆகியவற்றில் ஏதேனும் ஒன்றைப் புருஷார்த்தமாக நம்பக்கல் கொள்பவர்கள் உதாரர், ஞானி எனப்படுவான்; அவன் என்னையே தாங்கி நிற்பவன் - என்று ஸர்வேச்வரன் அருளிச்செய்தபடி ஞானிகளில் முதன்மையானவராக இவர் உள்ளார்.

மூலம் - பால்யாத் ப்ரப்ருதி ஸுஸ்நிக்தோ லக்ஷ்மிணோ லக்ஷ்மிவர்த்தந: என்று பால்யம் தொடங்கி பெருமாள் திருத்தொட்டிலோடு அணையத் திருத்தொட்டில் இடாதபோது பள்ளி கொள்ளாத இளையபெருமானைப் போலே இவரும் பருவம் நிரம்புவதற்கு முன்பே பகவத்குணைக தாரகராயிருப்பர். "அறியாக் காலத்துள்ளே அடிமைக்கண் அன்பு செய்வித்து" என்றும், "முலையோ முழுமுற்றும் போந்தில பெருமான் மலையோ திருவேங்கடமென்று கற்கின்ற வாசகம்" என்றும் சொல்லுகிறபடியே, ந ச ஸீதா த்வயா ஹீநா ந சாஹமபி ராகவ முஹூர்த்தமபி ஜீவாவோ ஜலாந்மத்ஸ்யா விவோத்த்ருதௌ "உம்மை ஒழிந்தவன்று பிராட்டியுமில்லை, அடியேனுமில்லை, ஜீவித்தோமோ, முஹூர்த்தம்; என்போலே என்றால், ஜலாதுத்த்ருதமான மத்ஸ்யம் நீர் நசையறுமளவும் ஜீவிக்குமாபோலே

நீர் நிறுத்திப் போகிறோமென்கிற வார்த்தை உம்முடைய திருவுள்ளத்திலே உண்டென்றறியுமளவுங்காணும் நாங்கள் ஜீவிப்பது” என்றாரிறே.

விளக்கம் - அடுத்து பக்தி, ஏகதாரகத்வம், வைராக்யம், அனைத்து விதமான பந்துத்வம் மற்றும் கைங்கர்யம் கிட்டுதல் ஆகியவற்றுக்கு இவருக்கும் லக்ஷ்மணனுக்கும் உள்ள ஒற்றுமையை அருளிச்செய்கிறார். இராமாயணம் - பால்யாத் ப்ர்ப்ருதி ஸுஸ்நிக்தோ லக்ஷ்மணோ லக்ஷ்மிவர்த்தந: - இளமைக் காலம் தொடங்கி லக்ஷ்மணன் மஹாலக்ஷ்மி வாசம் செய்கின்ற இராமனுடன் பரம் ஸ்நேகிதனாக உள்ளான் - என்னும்படி, குழந்தைப் பருவம் தொடங்கியே இராமனின் தொட்டிலின் அருகில் தன்னுடைய தொட்டில் வைக்கப்படாமல் இருந்தால் லக்ஷ்மணன் தூங்கவே மாட்டான். அது போன்று இவரும் பருவம் நிரம்புவதற்கு முன்பாகவே பகவானுடைய குணங்களையே தன்னைத் தாங்கி நிற்கும் வஸ்துக்களாகக் கொண்டார். இதனைத் திருவாய்மொழி (2-3-3) - அறியாக் காலத்துள்ளே அடிமைக்கண் அன்பு செய்வித்து - என்றும், திருவிருத்தம் (60) - முலையோ முழுமுற்றும் போந்தில பெருமான் மலையோ திருவேங்கடமென்று கற்கின்ற வாசகம் -என்றும் கூறுவதன் மூலம் காணலாம். இராமாயணம் - ந ச ஸீதா த்வயா ஹீநா ந சாஹமபி ராகவ முஹூர்த்தமபி ஜீவாவோ ஜலாந்மத்ஸ்யா விவோத்த்ருதௌ - தண்ணீரில் இருந்து வெளிவந்த மீன், அதன் மீது உள்ள தண்ணீர் காயும்வரை மட்டுமே பிழைக்கும்; அது போன்று, இராமா! நீ எங்களை அயோத்தியிலேயே விட்டுச் செல்ல போகிறாய் என்று உன்னுடைய மனதில் உள்ளவற்றை வார்த்தையால் கூறும்வரை மட்டுமே நாங்கள் பிழைத்து இருப்போம்; நீ இங்கிருந்து மறைந்தவுடன் சீதையும் இருக்க மாட்டாள், நானும் இருக்கமாட்டேன்; அப்படியும் பிழைத்தால் ஒரு முஹூர்த்தம் மட்டுமே உயிருடன் இருப்போம்”, என்று லக்ஷ்மணன் கூறினான்

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருமாலை

(பகுதி - 28)

15. மெய்யர்க்கே மெய்யனாகும் விதியிலா என்னைப்போல

பொய்யர்க்கே பொய்யனாகும் புட்கொடி உடைய கோமான்
உய்யப்போம் உணர்வினார்கட்கு ஒருவன் என்று உணர்ந்த பின்னை
ஐயப்பாடு அறுத்துத் தோன்றும் அழகனூர் அரங்கம் அன்றே.

பொருள் - கருடனைக் கொடியாகக் கொண்ட எம்பெருமான், என்னைப் போன்று பல காலம் பகவத்விஷய ஈடுபாடு கிடைக்காமல் ஏங்குபவர்களுக்கு தனது ஸ்வரூபத்தை உள்ளபடி காட்டிக்கொடுப்பான். அவனத் தவிர்ந்த உலக விஷயங்களில் ஈடுபாடு கொண்டவர்களுக்கு தனது ஸ்வரூபத்தை மறைத்துக்கொள்வான். பிழைக்கும் வழி அறியவேண்டும் என்ற அறிவு உண்டாகி, “ஈச்வரன் ஒருவன் உள்ளான்”, என்று அறிந்தவர்களின் ஐயங்களை நீக்கிக் காட்சி அளிப்பான். இப்படியாக தனது அழகு மூலம் அனைத்து உலகங்களையும் அடிமைப்படுத்தும் அழகியமணவாளன் உறையும் ஊரானது திருவரங்கம் ஆகும்.

அவதாரிகை - முதல் மூன்று பாட்டாலே ஸ்வலாபத்தைப் பேசி, அநந்தரம் பதினொரு பாட்டாலே பரோபதேசம் பண்ணி, அதுதன்னை ஸம்ஸாரிகள் ஸ்வீகரிக்காமையாலே அவர்கள்பக்கல் நின்றும் கால்வாங்கினாராய் நின்றார் கீழ்; “இவர்களில் அந்யதமனாயி ருந்துள்ள என்னைப் பரோபதேசம் பண்ண வல்லேனாம்படி ஸ்வவிஷயத்தில் ஸம்சய நிவ்ருத்தி முதலாகப் பரமபக்தி பர்யந்தமாகப் பிறப்பிப்பதே”, என்று பெரியபெருமாள் தமக்கு நிர்ஹேதுகமாகப் பண்ணின மஹோபகாரத்தை மேல் பத்து பாட்டாலே அருளிச் செய்கிறார். இதிறே க்ருதஜ்ஞருடைய ஸ்வபாவமிருக்கும்படி. “என்னைத் தீமனங் கெடுத்தாய் உனக்கென் செய்கேன்”, என்னா நிற்பார்களிறே. இப்பாட்டில் அத்வேஷம் பிறந்தவளவிலே தன் படிகளையெல்லாம் காட்டிக் கொடுக்குமென்று, தானும் ஒருவன் உளன் என்றறிந்தவளவிலே ஸம்சயநிவ்ருத்தியைப் பண்ணிவைக்குமென்று, இவ்வர்த்தத்தை எனக்கு அத்வேஷம் பிறந்தவளவிலே காட்டித்தர அநுபவிக்கப்பெற்றேன் என்கிறார்.

விளக்கம் - முதல் மூன்று பாசுரங்கள் மூலம் தான் பெற்ற பலன் என்ன என்பதைக் கூறினார். அதன் பின் உள்ள பதினொரு பாசுரங்கள் மூலம், மற்றவர்களுக்கு உபதேசம் செய்தார். அந்த உபதேசங்களை ஸம்ஸாரிகள் ஏற்றுக் கொள்ளாமல் உள்ளதைக் கண்டார். இதனால் கடந்த பாசுரத்தில் அவர்களிடமிருந்து தனது சிந்தையை எடுத்துக்கொண்டார். இனிவரும் பத்து பாசுரங்கள் மூலம், "ஸம்ஸாரிகளில் ஒருவனாக நான் உள்ளபோதும், அவர்களுக்கு உபதேசம் செய்யும்படியாக என்னை மாற்றினான்; தனது (பெரியபெருமாள்) விஷயத்தில் எனக்கு இருந்த சந்தேகங்களை நீக்கினான்; பரமபக்தி உண்டாவதுவரையிலான பல உதவிகளைச் செய்தான்", என்று பெரியபெருமாள் எந்தவிதமான காரணமும் இன்றித் தனக்கு உதவி செய்ததை வியந்து அருளுகிறார். செய்ந்நன்றி மறக்காமல் உள்ளவர்களின் தன்மை இப்படியாக அல்லவா இருக்கும்? நம்மாழ்வார் (2-7-8) - என்னைத் தீமனங் கெடுத்தாய் உனக்கென் செய்கேன் - என்றார் அல்லவோ? அத்வேஷம் பிறந்தவுடனேயே (அத்வேஷம் என்பது எம்பெருமான் நமக்கு உதவ முற்படும்போது, அதனைத் தடுக்காமல் ஏற்றுக் கொள்வதாகும். ஒரு சிலர் - அத்வேஷம் என்பது தனக்காக வாழும் வாழ்க்கையைத் தவிர்ந்து, எம்பெருமானுக்காகவே வாழ்தல் - என்றும் கூறுவர்) அவன் தனது பெருமைகளை விளங்கச் செய்வான் என்றும்; அவன் உள்ளான் என்று அறிந்தவுடனேயே சந்தேகங்களை நீக்கிவிடுவான் என்றும்; எனக்கு அத்வேஷம் பிறந்தவுடன் தனது பெருமைகளை உணர்த்த, நான் அவற்றை அனுபவித்தேன் என்றும் இந்தப் பாசுரத்தில் அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (மெய்யர்க்கே மெய்யனாகும்) - இங்கு மெய் என்று சொல்லுகிறது பொய் தவிர்ந்த மாத்ரமான அத்வேஷத்தையாய்த்து. இவன்பக்கலுள்ளது அத்வேஷமானாலும் அவன் இவன்பக்கல் இருக்கும்படியென்? என்னில் - (மெய்யனாகும்) - மெய்யான பரிமாற்றமுடையார் திறத்திலிருக்கக்கடவ படிகளைக் கொண்டு இவன்பக்கலிலே இருக்கும். அதாகிறது - தன்படிகளை அடங்க இவனுக்குக் காட்டிக்கொடுக்கும். இரண்டிடத்திலும் சப்தம் ஒத்திருக்க, இது அர்த்தமாகிறபடி எங்ஙனே என்னில் - குண ப்ரகரணமாகையாலும், ஸமஸ்த கல்யாணகுணாத்மகனுக்கு இது ஒரேற்றமாகச் சொல்லவொண்ணாமையாலும், இம்மாத்ரமே பற்றாசாக ரக்ஷிக்கைக்கு அடியான ஸ்வாபாவிக ஸம்பந்தமுண்டாகையாலும், அவாப்த ஸமஸ்தகாமனாகையாலே இதுக்கு மேல் வேண்டாதபடி நிரபேக்ஷனாயிருக்கையாலும், இதுதான் ஸம்ஸாரிகளிலே சிலர்க்கு ஸம்பாவிதமாகையாலும், ஈச்வரனுக்குக் குற்றமில்லாமையாலும், சப்தத்தை நெருக்கி அர்த்தம் சொல்லுகிறோம். இன்னமும் கண்ணழிவற்ற மெய்யராய்ப் பரிமாருவார் நித்ய ஸூரிகளே ஆகையாலும், அந்த மெய் ஸம்ஸாரிகள் பக்கல் ஸம்பவியாமையாலும், இனித்தான் ஸம்ஸாரிகள் பக்கலுள்ளதொன்றாலே

பேறாகவேண்டியிருக்கையாலும், மித்ரபாவேந ஸம்பராப்தம் என்கிற தர்மிக்ராஹக ப்ரமாணத்தோடு சேருகையாலும், இதுவே அர்த்தமாக வேணும். இந்த அத்வேஷத்தை ஸாதநமாக்கவொண்ணாதிறே; சேதநனாகையாலே இந்த ருசி ஸ்வரூபாந்தர்பூதமாகையாலும், அநுபவ வேளையிலே உள்ளதொன்றாகையாலும் ஸாதநமாகமாட்டாது.

விளக்கம் - (மெய்யர்க்கே மெய்யனாகும்) - இங்கு மெய் என்று கூறுவது, பொய் தவிர்ந்த அத்வேஷமாகும். சேதனனிடம் உள்ளது அத்வேஷமேயானாலும், எம்பெருமான் இவனிடம் எப்படி உள்ளான் என்றால்.. (மெய்யனாகும்) - உண்மையான அடியார்களிடம் எப்படி இருப்பானோ அது போன்று அத்வேஷமுடைய இவனிடமும் இருப்பான். தனது ஸ்வரூப, ரூப, குண, விபூதிகளை இவனுக்கும் உணர்த்தியபடி இருப்பான். மெய் என்னும் சொல் இரண்டு இடங்களிலும் பொதுவாக இருக்க, இருவேறு பொருளை எப்படி உரைக்கலாம்? இதற்குப் பல காரணங்கள் உள்ளன. இந்த ப்ரகரணம் (context) எம்பெருமானின் கல்யாணகுணங்களைக் கூறுவதால் இப்படி இரண்டு பொருள் கொள்ளலாம்; அனைத்துவிதமான கல்யாண குணங்களும் கொண்ட எம்பெருமானுக்கு அத்வேஷம் மட்டுமே ஒரு பெருமை என்று கூற இயலாது; அத்வேஷத்தை மட்டுமே கொண்டு சேதனனை காப்பாற்றியாகவேண்டும் என்னும்படியாக எம்பெருமானுக்கும் இவனுக்கும் இயற்கையாகவே ஸம்பந்தம் உண்டு; எம்பெருமான் அனைத்து விருப்பங்களும் இயல்பாகவே நிறையப் பெற்றவன் என்பதால், சேதனனிடம் அத்வேஷத்திற்கு மேல் எதனையும் எதிர்பார்க்க வேண்டிய அவசியம் இல்லை; ஸம்ஸாரத்தில் உள்ள பல ஜீவன்களுக்கு இப்படிப்பட்ட அத்வேஷம் கூட பிறக்காது, சிலருக்கு மட்டுமே உண்டாகும்; அத்வேஷத்தை மட்டுமே கைக்கொண்டு சேதனனைக் காப்பாற்றுதல் என்பது எம்பெருமானுக்குப் பெருமையே அல்லாமல் தோஷம் அல்ல. இப்படியாக பலவிதமான காரணங்களால் "மெய்" என்ற பதத்திற்கு இரண்டு பொருள்கள் கூறப்பட்டன. மேலும் தோஷம் இல்லாத மெய்யர்களாக எம்பெருமானுக்குத் தொண்டு செய்பவர்கள் நித்யஸூரிகள் மட்டுமே ஆவர்; இப்படிப்பட்ட மெய்யான தன்மை ஸம்ஸாரிகளிடம் உண்டாக இயலாது; ஸம்ஸாரிகளிடம் உண்டாகக்கூடிய ஏதோ ஒன்றால் மட்டுமே மோஷம் கிடைக்கும்படியாக இருக்கவேண்டும்; மித்ரபாவேந ஸம்பராப்தம் - நண்பன் என்னும் வேஷத்தில் வந்தாலும் கைவிடமாட்டேன் - என்று எம்பெருமானே அருளிச்செய்தான். ஆகவே இந்தக் காரணங்களால் அத்வேஷம் என்னும் மெய் மட்டுமே கொண்டவர்களுக்கு எம்பெருமான் மெய்யை உடையவனாக உள்ளான் என்று பொருள் கொள்ளவேண்டும். ஆனால் அத்வேஷத்தை மோஷ ஸாதநமாகக் கொள்ள இயலாது. தனக்காக வாழ்வதை நீக்கி அவனுக்காக வாழவேண்டும் என்னும் ஆசை, அறிவுள்ள ஒருவனின் ஸ்வரூபத்திலேயே அடங்கிவிடுகிறது. பரமபதத்தில்

எம்பெருமானை அனுபவிக்கும்போதும் இந்த எண்ணம் இருக்கும். ஆகவே இது மோகஷ ஸாதனமாகாது.

தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்